

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ЗБИРКА РАСКАЗИ

ОД СОНОТ ДО ЈАВЕТО

СОДРЖИНА

1.И ТЕМНИНАТА ПЛАЧЕ

2.ПРОКЛЕТО НЕВРЕМЕ

3.ПРАЗНИ ЧЕКЕРЕЊА

4.ЗАЛУДНА БОЛКА

5.ДУХОТ НА МРТВАТА ЛЪУБОВ

6.НАДЕЖТА Е МРТВА НА БАЛКАНОТ

7.ПРВА УТРИНА

И темнината плаче.

Молскавицата по трет пат вечерва го распара небото,го распара со страшен трескот терајќи ги така и најхрабрите да влезат некаде и да се сокријат од бурата која неминовно доаѓаше,но јас стоев на аголот од улицата,стоев потпрен на одамна излупениот зид на кој веќе сега и циглите полека ги ронеше времето,стоев со една празна надеж дека повторно како некогаш ќе го слушнам звукот на твојот чекор,звукот како доаѓаш брзајќи,не не брзајќи туку трчајќи за што побргу да стигнеш во мојата преградка,една проклета солза која евеја ми се стркала по образот неznam по кој пат ми кажува дека чекањето е залудно,не ја обвинувам можеби и има право,но спомените се уште се свежи од тебе и тие ја лажат илузијата дека можеби ќе стане стварност,стојам со поглед вкочанет и само го слушам чукањето на срцето,го слушам како ги буди чувствата на немир кој како свиреп демон на сегашноста кој сега се слади со тагата која веќе свила гнездо и со секој поминат ден прави се повеќе и повеќе храна за тој демон,додека душата се труди колку толку да ја ублажи болката од спомените,тие со секој миг се повеќе и повеќе се брануваат правејќи таласи кој го хранат изворот на солзи,сега кога улицава е празна не се срамам да ги запрам да течат како река ,нека течат и онака нема кој да ме види дека плачам,плачам за едно време,време кога ја сакавме есента,ја сакавме и со насмевки трчавме низ паднатите лисја,тивкото ветре кое ги носеше лисјата нежно ги спушташе на нашите глави правејќи златоносна круна,круна која мислевме дека ќе ја носиме и во вечноста.еве сега еден спомен повторно ми го покажа твојот насмен лик кој го гледамво секоја капка дожд која паѓа врз мене,не го чувствувам студенилото на капките,вриланата на тој спомен го грее моето тело кое и капките ги топи правејќи ги во пареа,стојам а во рацете цврсто го стегам писмото кое го добив,немав храброст да го дочитам до крај,пишуваше прекрасни песни и со песна од далечината каде што си сега ми кажа збогум.

Сега кога љубовта заврши
И се урнаа сите сништа и надежи
И кога веќе во очите мои
Сјај немам

Побарајме во старите спомени
И сетисе на убавите моменти

Знам дека болката нема да те скрши
Знам дека солзите нема да те удават
Знам дека спомените ќе те хранат

Кога осаменоста ќе те прегрни
Знај дека тоа сум јас
Седам тука сама сама со брановите
Седам и во секоја капка
Ликот твој го гледам

Го стегам писмото плашеќи се да го дочитам,и знам дека никогаш нема да го дочитам,но и немам доволно храброст да го стуткам и да го фрлам,мислев дека судбината која си поигра со мене и не ми ги даде сите животни задоволства,задоволства кој твојот татко сакаше да ти ги дадам а добро знаеше дека неможам,неможев зошто не бев твоја класа,но зарем затоа што небев класа,го немав правото да се вљубам,зарем навистина сиромасите немаат право да сакаат и да бидат сакани,сега кога веќе си далеку далеку од мене,сега кога стојам на аголов,знам дека ни страотниот трескот неможе да го угуши тивкото липање на твојата нежна душа,го слушам тое липање и неznam како барем еден бакнеж да ти праљтам како мелем спасоносен,стојам на аголов и ја хранам илузијата дека ете можеби можеби повторно ќе го слушнам тој волшебен чекор,чекор кој ги отвара вратите на моето срце,само стојам и ги оставам капките да паѓаат на мене,некаги така мислам дека секоја капка е солза на ноќта.

% % % %

Седеше безгрижно Аџи Трајко и со задоволен поглед го гледаше аргатите како работат во полето на пространиот и широк балкон испослан со рачно ткаени килими,седеше вовлекуваќи густе облаци од чубукот кој го донесе од Ерусалим,Аџи Трајко прв Чорбаџија во целиот крај,веќе богатството му се мереше со товари,силата со неколкумина рслани кој беа во секое време околу него,и една дизина слуги,ергела од коњи,овците и трлата не си ги знаеше ни самиот тој,ги знаеше само Кајата Митре кој беше кај него измеѓар уште како дете,но како растеше така ја здобиваше довербата на Чорбаџијата,така да кога наполнио триесет години Аџи Трајко му ја довери грижата за целокупната стока,во последно време до ушите на Трајко стигна муабет дека и на беговите не им е по кеф,ама не се

секираше Аџијата за тоа имаше катип со царски мур и потпис лично од самиот султан, па пет пари не даваше за тие муабети.

Прекрасното уживање во тутунот на Аџијата му го прекина силното тропане на портата, сано го заврте погледот према слугинката, која со трчање отиде да види кој е, не помина многу време кога полека полека одеќи на прсти се доближи до него и со тивок глас му кажа кој е,

-Пуштиго нека влезе.-и заповеда со строг глас.

Дали дојденецот леташе по скалите или беше толку слаб што ни една штица не крцна, никој не знаеше но за час се створи пред него, ја извади капата од глава, се наведна поздравуваќи го така чорбаџијата, и погледот го впери некаде во подот, не сакаше да го погледни во очите, Бошко Лигушот селски кодош кој се знаеше, ама кажуваше само од интерес, ако му платиш ќе ти кажи, го избегнуваа сите во селото и се трудеа некако да му избегаат од погледот, но пустиот како да беше надарен со триста очи а не со две, гледаше како сокол и слушаше се. сега стоеше пред чорбаџијата ама од веста што му ја носеше како и него да го исплаши, јазикот му се врза, беше пишман што дојде ама немаше каде веќе, бидна што бидна.

Аџи Трајко молчеше, не го започнуваше муабетот прв, туку чекаше лигушот да кажи за што е дојден.

-Да ти се многу години чорбаџија, да ти се многу години, господ да те поживее и тебе и фамилијата-зеде сега некако да ја омекнува лигушот.

-ајде ајде нетуку ми се лигави, туку кажи што имаш за кажување и губимисе од пред очиве,

Го поткрена погледот Бошко лигушот чисто да го види изразот на чорбаџијата, ама густите веѓи, спуштените мустаќи и ладниот поглед не му дадеа некоја надеж дека ќе заработи некој мангар, повторно се покаја Бошко ама.

Тогаш чорбаџијата стана од столот, ги зеде бројаниците во рака и започна да ги врти, по ударите на жолтиот килибар слугите знаеја дали чорбаџијата е лут или не, ги вртеше полека фаќајќи ги со секој прст прво ќе го фатеше килибарот го вртеше вртеше па потоа го земаше следниот, кога беше смирен кругот од килибар го правеше со саати, но, но кога беше нервозен ете тогаш килибарот просто му леташе меѓу прстите, го знаеше сето ова лигушот и прво зеде да ги гледа прстите на чорбаџијата, кога се увери дека е спремен да му ја соопшти веста ја подисправи главата и таман сакаше да ја отвори устата кога Аџи Трајко го пресече.

-слушај ваму лигуш, ако ми носиш арна вест, богато ќе те наградам, ама.....подзастана со зборот чорбаџијата.....ама ако ми носиш лоша вест, ете тогаш, тогаш.....подзастана со муабетот.....тогаш лигуш прво ќе те пуштам кај моине арслани, малку да те поминат низ раце под нозе

шо се вели,а после .....се поднасмеа на оваа мисла....после ќе те пуштам кај моине пци,и онака од собајле не се јадени така да некоја пара ќе зашпарам на храната нивна.....се поднаведна и му се вдаде влице на лигушот.....разбраааааааааа.Се заврти и се доближи до оградата на балконот вперуваќи го погледот повторно во полето.

На Бошко Лигушот крвта му се здрви во вените,вилиците му се вкочанија,и сега навистина лигушот го почувствува стравот,ама стравот во вистинска смисла,сега и не знаеше како да ја соопши веста,а од руга страна во себе си помисли.

-е лигуш лигуш ако сега извлечиш жива глава ,да не ти текнало повеќе да кодошиш,еве гледаш ли како натемаго ми ја даде сметката.

Се заврти чорбаџијата и викна силно.

-лигуш зборувај,знам добро дека ти за бадијала не доаѓаш.кажувај што има да кажеш,зошто немам намера денот со тебе да го денгубам.

Си го виде крајот Бошко но мораше некако да почне,затоа зеде да врти околу околу.

-па дојдов чорбаџи да ти кажам за една работа,за која неверувам дека ќе ти се бендиса,ама си викам ајде да одам зошто ова не е за молчење....ги кажуваше зборовите лигушот ама како некој си клешта да му ги вадеше од устата.....одам така некни приквечерина покрај реката,и.....подзастана сега сакаќи така да го привлечи вниманието на чорбаџијата и колку толку да ја ублажи лутината негова...одам.

Бесот кој полека започна да се јавува кај чорбаџијата беше на повидок повторно викна силно.

-нетуку ме мафтосувај со твоите приказни туку кажими што имаш да кажиш.

Ја поднаведна главата и знаеше дека неможе долго да го одоговлекува тој момент.

-чорбаџи за ова што ќе ти го кажам несакам да ми платиш,

-дали ќе ти платам или не тоа зависи од мене а не од тебе-веќе започна да го обзема сега лутината и силно со ногата го ритна во слабините Бошко,кој од болката се свитка на балконот,низ забите со болка процеди.

-аман бре чорбаџи зарем толку заслужив.

Сега го ритна уште еднаш ама посилено

-Море куче едно касапско ти заслужуваш многу повеќе,туку ај сега олку ти е доста,зборувај,за да не земам сега со малихерата да ти го истурам тука мозокот,зборувај,

Сега на Бошко лигушот веќе му беше сеедно дали ќе ми ја скинат главата или не,го крена погледот исполнет со пркос и му се вдаде на чорбаџијата влице.

-кај реката ја видов Фросина твоја со Дончо Стрезов како се гушкаат. Ако Бошко или слугите некогаш виделе темно небо,сега можеа слободно да речат дека сепак било некако ведро,ако некој памети некоја темна ноќ,темна што се вика прст пред себе да не гледаш сепак и во таа темнина имало нешто светло,ликот во тој момент Аџи Трајко толку се смени,се стемни што дури и небеше за гледање,брчките на лицето сега добија некоја пооштра и потемна боја,се собраа густо на челото давајќи му така сверски изглед,веѓите се собраа и се споија,така да не знаеше каде едната започнува а каде другата завршува,ладните очи сега добија некоја неприродна боја,што само миг фалеше од нив да не излета некоја мољна,густите и од тутун пожолтени мустаќи се наостреја и се кренаа нагоре правејќи така некоја фирура на бесен морски бран,усните се стегнаа и во истиот момент кога лугушот ги изговори тие зборови станаа модри,шкрипењето на забите беше толку непријатно за слушање што лугушот веќе во тој момент се гледаше испружен во дрвен сандак,долната вилица заедно со брадата започна да се треси толку силно што забите и шкртаа и тропаа,ги стегна силно тупаниците и од силата чиубукот се здружи небаре од хартија беше,се здружи на неколку парчиња,го фрли со сета сила на другиот крај од балконот,и извика со сет глас колку што го држи сила.

-Фросиноooooooooo- викна толку силно Аџи Трајко што и слугите кој сиркаа на вратите се сокрија,пците кои лаеја замолчија,одеднаш се створи таква тишина тишина што кај човека морници го полазуваа ,викањето најавуваше уште поголема бура,бура која можеби и никогаш ќе нема крај.

Фросина.миленичката на Аџи Трајко,стасите и со убавина и со снага надарена мома,мома која секојдневно додека одеше не само по нивното село туку и по другите села лакомо им ги крадеше погледите на сите ергени,им ги крадеше ама многумина,знаејќи дека не се лика и прилика на неа не се осудуваа ни да и пријадат во нејзина близина,доаѓаа кај Аџи Трајко во последно време многу стројници кој му нудеа бројни богатства за ќеркаму,а искрено многумина чорбачии посакуваа да се сосватат со Аџијата и така богатството да си го дуплираат,прајќаа абери по разни абери ама Аџијата многу многу не ги дослушуваше,сите ги испраќаше само со еден одговор.

-Фросе моја е малечка и уште не е фтасна за мажачка.

Додека Аџијата целиот обземен од бесот и лутината се вртеше на балконот,Бошко лугушот се стрча со сета сила по скалите и ја отвори портата губејќи се некаде во селото,додека трчаше како улав небеше свесен од каде му е таа сила за трчање,но кога застапа да собере малку

душа дури тогаш свати дека стигнал до соседното село,а тоа село со ова беа одалечени добри три сати одење,седна над селото и започна да се мисли дали да се врати или сега засега да се засолни некаде подалеку,знаеше дека Аџијата кога ќе се свести ќе пушти некој од неговите гавази да го одвлечкаат пред него,па затоа реши да замине за некој периот подалеку а тоа подалеку беше преку барата.

Стоеше Аџијата и само ги менуваше боите на лицето,те црвена,те темно сина,те бледа,па повторно црвена.

-Фросиноoooooooo да си се нацртала пред мене.

Од викањето на Аџијата сега многумина сватија дека кај него се случува нешто невообичаено и несекојдневно,па селските сеирџики,полека полека се прибраа покрај сидиштата запираќи го дишењето и со тоа сакаќи и најтивкиот збор кај Аџи Трајко да го слушнат.

Фросина кутрата кога го слушна својот татко како вика,на место се здрви,полека и стана јасно дека тајната која ја криеше веќе една година е откриена,кроце кроце,што се вика само ја подаде главата од својата соба,а тоа неможеше да му избега од оштриот поглед на Аџијата.

-Пред мене,да не доаѓам јас по тебе.-само кратко но строги и викна.

Во тој момент да и ставеа на Фросина камења од сто оки полесно ќе ги носеше,одеше но подобро кажано се влечеше,одеше накај таткаси но нозете сами се враќаа назад,отиде како отиде.застана пред него ,младото тело трепереше од страв исто како вејката кога трепери пред силниот ветар да не ја скрши,застана и погледот го закова во една прекрасна шара која самата ја имаше ткаено на килимот кој беше послан баш тука,се загледа и малку таа шара како да и ги оживеа спомените,со секој конец кој беше тука проткаен имаше една нејзина воздишка,која ја испушташе откако ќе се вратеше од средбите со Дончо Стрезов.не се осудуваше во тој момент Фросина да го крене погледот,го знаеше премногу добро својот татко,па затоа со погледот само шеташе по шарата и ја чекаше пресудата која ќе и ја изрече нејзиниот татко.

Аџи Трајко ја гледаше својата миленичка како стои пред него,стои и целата трепери од страв,некако во тој момент му падна жал,ама тоа беше само еден мал миг,следниот беше многу страшен и разорен,повторно неговото тело го обзедоа некои бранови на бес,навреда,наврда што токму неговата миленичка го извалкала неговиот образ,образ кој требаше да биде светиња за неа.

-Фросино-повторно силно викна Аџи Трајко-Фросино ќерко,кажими дека ова што го кажа лигушот не е вистина,кажими ќерко и дојди да те прегрнам,

Во тој момент да земеше некој на Фросина да и го корни срцето немаше да почувствува никаква болка,но знаеше дека мора да му ја каже вистината, уште подобро знаеше дека таа вистина ќе биде крајот на љубовта нејзина,знаеше но едноставно немаше сила да ги изговори тие зборови,ја крена само главата а солзите сами потекоа по образите,течеа толку брзо што за кратко време и ирамчето започна да се кваси,не ги запираше солзите Фросина само го гледаше таткаси и ја чекаше само казната.

-Фросино изговори го тој збор што сакам да го слушнам и се ќе биде како порано-зборуваше,нене не зборуваше Аци Трајко туку грмеше гласот негов,грмеќи се доближи до неа ја фати за брадата со своите груби раце тресеќи ја силно главата.

-кажи кажи дека тоа не е вистина.зборуваше и во лутината ги стегаше вилиците,-кажи кажи дека не е тоа вистина.

Зборовите од нејзиниот татко веќе не допираа до Фросина,во тие моменти започна да ја проколнува судбината што се родила прво како женско,а потоа што и го даде тоа чувство од кое неможе никој да избега,и ја даде така наивно љубовта,а сега така сурово и ја одзема,ја проколнуваше во себе и веќе сеедно и беше што ќе биде со неа.Ја крена главата и со ладен глас од кој во првиот момент се изненадди и нејзиниот татко му одговори.

-Вистина е вистина е татко,го сакам Дончо Стрезов,го сакам и сега прави со мене што сакаш.

Ако сверот спие во секој човек,сега кај Аци Трајко се разбуди и започна во тој момент навистина Трајко да се однесува сверски,очите му добиаа некој крвјосана боја,а лицето му се изобличи до невидени граници,ја турна силно со двете раце,што Фросина од силата на ударот летна до ѕидот со цело свое тело удри со таков тресок,што во тој момет од соседната соба излезе нејзината мајка,која застана пред фросина која од ударот само се лизна покрај ѕидот и се испружи на подот недаваќи знаци на живот.Велика сниска но цврста жена се заврти и клекна крај Фросина,ја фати нејзината глава,и започна со скутарето да и ја бриши крвта која започна да тече од главата на Фросина,ја галеше со рацете по лицето

-Фросе на Мајка не ми оди сине,не ми оди мајкина ќерко,не ми оди-ја галеше нејзината глава и со солзите и го миеше образот,но и колку да капеа солзите на мајкаи Фросина никако не отвараше очи,се заврти накај Аци Трајко и сега таа со силен глас викна на него.

-Проклет,проклет да бидиш и на овој и на тој свет,уште колку гробови ти требаат да ископаш за да ја нахраниш веќе еднаш таа твојата бедна и лакома душа.

Овие зборови како нож го погодија Аџи Трајко, во целата таа лутина и бес, започна прво со мангалот, го зеде и го фрли некаде во дворот, потоа дојде ред на ибрикот толку силно го удри со ногата што срчите летаа на сите страни.

-замолчи замолчи проклетнице, замолчи веќе еднаш, зошто главата ќе ти ја столчам како на змија.

-ајде ајде што чекаш. ајде направиго тоа, ми го зеде Андона, сега и Фросина, ајде што чекаш ајде сверу еден сверосан ајде направиго тоа, Го зеде камшикот во рака и со таква сила ја удри што и парче месо и летна од образот кога камшикот помина преку неа, ја удри само еднаш и луто се симна по скалите, коњот оседлан веќе го чекаше во дворот.

Сеирџиките кој vise на сидовите од сарајот како да знаеја дека сега Аџи трајко лутината ќе ја истура лутината на аргатите по полето, па уште пред да се симне во дворот пуштија абер по децата да се тргнат од имањето на Чорбацијата ако сакаат да не го почувствуваат на свој грб бесот кој сега избиваше од секоја негова пора, го збодиња коњот во галоп и замина во полето, го збодиња но се изненади кога виде дека нема никој, започна со коњот да оди по родот што беше низ нивјето и со камшикот се што ќе му дојдеше пред очи сечеше.

Велика се омажи откако нејзината љубов Андон мораше да се ожени под притисок на Трајко со друга девојка која тој му ја донесе од којзнае каде, иначе Андон беше таткото на Дончо, а векот на Андон не беше долг, една вечер Трајко и Андон заедно заминаа во планината да бараат злато двајцата, а беа другари од мали нозе, го најдоа но Андон златото го плати со глава, никогаш не се дозна како погина само Трајко ја знаеше таа тајна, а тој целиот живот тврдеше дека кога се враќале од планина Андон се лизнал на карпите и паднал во бездна, телото беше најдено по една недела, вистината беше малку поинаква, и Андон вечерта замина во планина со истата намера да го најдат златото но и да му врати за тоа што му ја зеде Велика, во кошкањето кое настана на карпите поселен како што беше Трајко го зграби прво за половина и откако му го зеде воздухот силно го турна во бездната надолу, го турна и не се ни зврти да види што е со другарми, го зеде златото и се врати со мугрите во селото.

Се собраа слугите и полека ја кренаа Фросина на раце носејќи ја во нејзината соба, полека ја спуштија на постела, донесоа леѓенче со ладна вода, го натопи Велика и полека, полека најнежно што можеше и ја бришеше раната од ударот, па продолжи по лицето. дали од цвезината на ладната вода, Фросина ги отвори очите и со погледот прошета насекаде низ собата, барајќи го таткаси, кога виде дека го нема, како доказ и дојдоа и зборовите на мајкаи.

-Го нема свертот ќерко го нема неплашисе,мајка е до тебе,само ако ти се доближи повторно со двете раце очите ќе му ги откорнам,па барем знам дека слеп ќе оди по веков.

-Мајко се плашам.

Повторно Велика со утешителни зборови ја тешеше својата ќерка.

-Мајка е тука мајка ќерко,мајка ќе те чува.и зборувааше а солзите само капеа на лицето од Фросина.

Веќе седмиот ден изминуваше а никој не знаеше кад замина Аџи Трајко,во самото утро на осмиот ден селаните го видоа,јаваше на коњот,но сега главата не му беше гордо грената,некако наедната,небричен и неиспран,изгладнет и со испиени очи,одеше полека коњот по калдрмата а Аџи Трајко само се нишаше на него,и без да го тераше си го знаеше патот,кога дојде пред портата,слугите ги отворија ширум двете крила на портата за да влезе,притрча еден од рсланите даго придржа да се симне,се симна полека и молчешкум отиде на балконот,седна на столицата,за миг пред него се најде кафе,со раката го потурна филџанот,што значеше дека не сака,сега бидејќи го немаше својот омилен чибук завитка цигара и се препушти на цигарата,го виде главниот измеќар Митре и го викна.

-Митре ќе одиш кај Аџи Никола,ќе му пратиш едно големо здравоживо од мене,и ќе му кажеш до вечер да дојди докај мене,разбра.

Ја наведна главата Митре во знак на почит и замина,но сега некако во гласот на Аџијата немаше веќе лутина или бес сега имаше некое големо разочарување.

Кога ја слушна веста Аџи Никола беше изненаден,но кога го кани Аџи Трајко мораше да оди.додека се спремаше Аџи Никола Аџи Трајко го собра своите гавази,им подели алтани и повеќе отколку што требаше и ги отпушти,им рече дека не му трбаат повеќе,слугите исто така скоро сите ги отпушти прво ги исплати,задржа само двајца и ништо повеќе.

Го помина денот на балконот,некаде околу пладне отиде до собата на ќеркаси ја погледна ладно но ништо не рече.

Со мракот стигна и Аџи Никола се качи на балконот правејќи темане.

-Да ти се многу години Аџија.

-Фала Фала,да ти се врати благословот. Кратко и ладно му возврати.

Студенилото и не г изненади многи Аџи Никола,муабетите многу бргу ги обиколија селата,но сепак Аџи Никола молчеше и чекаше да го почне муабетот Аџи Трајко,зошто сепак тој го викна.

Кафето и ракијата веќе беа поставени на синијата,направија здравоживо,и молчешкум го пиеа кафето.

-Аџи Никола-го започна разговорот –ти имаш син машала за женење,јас имам ќерка-тоа ќерка го изговори со пола уста-па ете така си думав ,ако си каил да се сосватиме,и младиве да ги кердосаме.

Аџи Никола да можеше да рипне од радост ,сигурно ќе рипнеше до таван,ама се воздржа,само на лицето ја распосла широката насмевка.

-Сум сум како не сум каил-стана Аџи Никола да го прегрне Аџи Трајко но кога требаше да ја направат прегратката,аџи Трајко му го докажа муабетот.

-Ќе ти ја дадам ќерками само под еден услов.

Застана на среде балкон Аџи Никола со раширени раце изненаден.

-Кажи кој е условот.

Го гледаше Аџи Трајко право во очи и му зборуваше

-Ќе направиме свадба по сите обичаи,тоа што треба да го дадам како мираз ќе го дадам,но мораш да ми обетиш само една работа,после свадбата младоженците мораат да заминат во Америка.

Зборовите како нож го пресекоа Аџи Никола,ги спушти рацете и седна на диванот,седеше и се мислеше.

-Аман бре Аџи трајко ,немој не ми го прави тоа,знаеш дека имам само еден син единец.ти барем имаш син тука,а јас.

-Моето го кажав,ти како си знаеш така прави,одговор чекам сега,утре друг Аџија ќе поканам,мисли прај ама одговор сакам сега.го кажа ова и некако цинично се насмевна.

Аџи Никола сакаше од една страна да биде сват со Аџи Трајко ама од друга страна не ми се даваше синму да оди во Америка,зошто имаше богатства тука.

Мислеше мислеше од една стана тука беа врските што ги имаше Аџи Трајко ама помислата дека синму ќе замине го плашеше,не можеше сепак да се согласи на таков договор.

-Аџија а да останат малдите.....зборот не го докажа кога Аџи Трајко го прекина оштро.

-Ако ти пасува договорот прифаќаго ако не ја знаеш портата каде е.-се навали лежерно на зидот и како да уживаше кога го гледаше Аџи Никола како се борисамот со себеси,го знаеше добро дела е лаком по пари,го запозна кога одеа на Аџилак,виде тогаш дека Никола се би продал за пари ,па некако сакаше сега да се увери дали е така.

Ги сакаше парите Аџи Никола,ама и синот го сакаше,но сепак мораше вечерва да се одлучи за едно,ако ја одбие фросина ќе го има синаси ама ќе ги нема парите,ако ги има парите ќе го нема синаси,додека од друга страна не можеше Аџи Никола сега кога му се укажа шансата да биде сват со Аџи Трајко да замисли на негово место да седи некој друг кој Аџи

Трајко ќе го вика Свате.Пред очи му излезе сликата на Чорбаџијата Мето неговиот крвен непријател кој секоја недела пушташе абери кај Трајко да се посватат,не можеше да го види тој во преграатките на Аџи Трајко.Со тешка мака стана и повторно ги рашири рацете за преграатка а тоа беше знак дека се согласил.

-Нека биде Свате Аџи Трајко,нека биде вољата твоја.

Стана Аџи Трајко видно задоволен од одговорот,ги рашири и тој рацете прегрнувајќи се двајцата,насмевката која му се појави на лицето за миг го равери и му ги растра црните мисли.беше сепак задоволен,со еден удар отепа две муви што се вика,ја омажи ќеркаси и ја казни за тоа што му го извалка образот и името,а од друга страна ја казни алчноста на Аџи Никола.

Помина и свадбата на Фросина,после една недела собраа што собраа плачки,и заминаа во вит виделија преку морето,отидоа и никогаш не се вратија.Остана тука само Дончо Стрезов со својата тага,остана да лута како една сенка,никогаш не зе задоми,никогаш не се ожени,колкупати мајкаму го молеше,ама тој само и кажуваше дека не може да замисли друга жена до него,и толку,скиташе одеше ,но зборовите кога требаше некој нешто да слушне од него како со клешти да му ги вадеше,после две години Дончо прими писмо од Фросина,писмото го носеше постојано со себе,и покрај тоа што страниците беа доста пожелтениДончо никогаш не го фрли,го чуваше на своите гради и додека ги кажуваше зборовите писмото само нежно го галеше со врвовите од прстите.

Времето врвеше незапирливо годините како години се множеа се редееа една по една ,веќе сега дедо Дончо како што престана да мисли на радоста престана да мисли и на годините,одеше дедо дончо одеше така честопати на аголот,и наслушнуваше и не го гледаше времето ,не гледаше како бурата се доближува до селото.зачекори со спори старечки чекори кон аголот.

Молскавицата по трет пат вечерва го распара небото,го распара со страшен трескот терајќи ги така и најхрабрите да влезат некаде и да се сокријат од бурата која неминовно доаѓаше,но јас стоев на аголот од улицата,стоев потпрен на одамна излупениот зид на кој веќе сега и циглите полека ги ронеше времето,стоев со една празна надеж дека повторно како некогаш ќе го слушнам звукот на твојот чекор,звукот како доаѓаш брзајќи,не не брзајќи туку трчајќи за што побргу да стигнеш во мојата преграатка,една проклета солза која евеја ми се стркала по образот неznam по кој пат ми кажува дека чекањето е залудно,не ја обвинувам можеби и има право,но спомените се уште се свежи од тебе и тие ја лажат

илузијата дека можеби ќе стане стварност,стојам со поглед вкочанет и само го слушам чукањето на срцето,го слушам како ги буди чувствата на немир кој како свиреп демон на сегашноста кој сега се слади со тагата која веќе свила гнездо и со секој поминат ден прави се повеќе и повеќе храна за тој демон,додека душата се труди колку толку да ја ублажи болката од спомените,тие со секој миг се повеќе и повеќе се брануваат правејќи таласи кој го хранат изворот на солзи,сега кога улицава е празна не се срамам да ги запрам да течат како река ,нека течат и онака нема кој да ме види дека плачам,плачам за едно време,време кога ја сакавме есента,ја сакавме и со насмевки трчавме низ паднатите лисја,тивкото ветре кое ги носеше лисјата нежно ги спушташе на нашите глави правејќи златоносна круна,круна која мислевме дека ќе ја носиме и во вечноста.еве сега еден спомен повторно ми го покажа твојот насмен лик кој го гледамво секоја капка дожд која паѓа врз мене,не го чувствувам студенилото на капките,вриланата на тој спомен го грее моето тело кое и капките ги топи правејќи ги во пареа,стојам а во рацете цврсто го стегам писмото кое го добив,немав храброст да го дочитам до крај,пишуваше прекрасни песни и со песна од далечината каде што си сега ми кажа збогум.

Сега кога љубовта заврши
И се урнаа сите сништа и надежи
И кога веќе во очите мои
Сјај немам
Побарајме во старите спомени
И сетисе на убавите моменти

Знам дека болката нема да те скрши
Знам дека солзите нема да те удават
Знам дека спомените ќе те хранат

Кога осаменоста ќе те прегрни
Знај дека тоа сум јас
Седам тука сама сама со брановите
Седам и во секоја капка
Ликот твој го гледам

Го стегам писмото плашејќи се да го дочитам,и знам дека никогаш нема да го дочитам,но и немам доволно храброст да го стуткам и да го

фрлам,мислев дека судбината која си поигра со мене и не ми ги даде сите животни задоволства,задоволства кој твојот татко сакаше да ти ги дадам а добро знаеше дека неможам,неможев зошто не бев твоја класа,но зарем затоа што небев класа,го немав правото да се вљубам,зарем навистина сиромасите немаат право да сакаат и да бидат сакани,сега кога веќе си далеку далеку од мене,сега кога стојам на аголов,знам дека ни страотниот трескот неможе да го угуши тивкото липање на твојата нежна душа,го слушам тоа липање и неznam како барем еден бакнеж да ти праљтам како мелем спасоносен,стојам на аголов и ја хранам илузијата дека ете можеби можеби повторно ќе го слушнам тој волшебен чекор,чекор кој ги отвара вратите на моето срце,само стојам и ги оставам капките да паѓаат на мене,некаги така мислам дека секоја капка е солза на ноќта.

Врнеше но тоа сега за дедо дончо ништо не значеше,се навикна на ладно,се навикна на топло така да полека ноќта изминуваше и занесен во долгото чекање не ни забележа дека дождот прекина да врни,а тој кој седеше на каменот само се потпре и заспа,колку спиеше не знаеше ни самиот тој,луѓето од селото го знаеа,па не го будеа,се разбуди одеднаш,од некаде го слушна толку посакуваниот глас,го слушна тоа познато смеење,прво помисли дека е само сон,но кога добро ги протри очите виде дека сепак не е сон,пред него стоеше неговата Фросина,стоеше само во некоја друга облека,стоеше исто таква како што ја испрати во Америка,ја гледаше и само солзи пророни, ја подаде раката и го изговори зборовите.

-Фросино љубов моја,јас те чекав еве толку години тука.тука на нашиот агол.

Но чудно Фросина му проговори со некој друг јазик,јазик кој не го разбираше Дончо,ја гледаше Дончо Фросина,и таа го гледаше него и не и беше јасно ништо.во тој момент до неа пристигна една жена која исто така личеше на Фросина.Тоа беше мајката на Елизабет која премногу личеше на Фросина,кога се доближи повторно ги слушна тие зборови што ги изговараше старецот како во бунило,и свати дека тој е Дончо Стрезов големата љубов на нејзината Мајка,знаеше таа нашински,

-Дедо Дончо-клекна пред него-Дедо Дончо таа не твојата Фросина,таа е нејзината внука,мојата ќерка.дојдени сме од Америка сакаќи да го запознаеме родното село на мојата мајка.

Дончо сега му стана јасно.

-Ако ќерко,ако да сте ми живи и здрави,ако,ама ќе те молам само една работа.

-Кажу дедо.

-Дозволими само еднаш да ја допрам раката на твојата ќерка.

И се обрати Мајкаси на ќеркаси на јазикот кој го зборувааа,кога свати кој е старецот,Елизабет,сега веќе и стана јасно,приказната за големата љубов на својата баба Фросина била навистина стварност.Стана Дончо и застана спроти Елизабет,но тој во своите очи ја гледаше Фросина,Елизабет го прегна Дедо Дончо така нежно исто како и нејзината баба што го прегнувала,ја држеше извесен период во прегратките,потоа ја пушти така нежно небаре во рацете држеше нешто толку кршливо,ја пушти се заврти без да каже еден единствен збор и замина,но сега замина без солзи,отиде дома и легна на креветот да се одмори,легна и никогаш повеќе не се разбуди.

ПРОКЛЕТО НЕВРЕМЕ

Проклето невреме, дали имаш крај или мене ми се чини дека сепак е ова само почеток на нешто големо што жовековиот ум не можИ да го свати.

Мисла која пролета низ главата на Илија додека го гледаше небото како на помош ги вика темните облаци сакајќИ И денес да ја истури над малото место во кое беа сместени маченици или подобро заробеници на животот, место каде судбината секојдневно си играше со нив, не им даваше ни миг да соберат здив како би можеле барем наредниот удар да го издржат спремни, но тука суровоста беше дел од секојдневието, така И ова попладне додека Илија ги гледаше облациите како се собираат немаше мир, а мирот не го оставаше да седне на едно место бидејќи требаше да се завршат сите полски работи И да се собере целата летнина, но еве повторно И оваа година како И многу други изминати добар дел од родот ќе пропадне, се поради дождот кој беше неминовен.

Седна на каменот И ја запали незнаејќИ која по ред денес цигара, длабоко во себе го вовлекуваше чадот на отровот, го вовлекуваше сакајќи барем така да ја намали горчината која се собираше, пелин вовлекуваше, пелин гаснејќИ, со секој нареден грам пелин, привремено или така мислеше се намалуваше болката И ги тераше мислите да лутаат далеку барајќИ спас од нешто за кој И самиот не знаеше од што, но влечеше алчно од цигарата И со мислите отпатува во облациите, мислеше.

- Ќе им ја подарам горчината од душава а тие вака темни И тешки И нема да ја осетат, ќе ја расквасат со капките И.

Не можеше да ја заврши мислата некој тивок шум го прекина, без некој посебен интерес се заврти, зошто знаеше дека освен камења И трева нема ништо околу него, но погледот сега самиот отпатува кон сенката која се појави одикаде И се претвори во човек, човек кој по алиштата не беше од ова место, но И во себе си по, мисли Илија како да не е И од ова Време.

Застана пред него И со глас кој одаваше сигурност,го прекина во мислите.

-Во право си илија не сум од ова место не сум од ова време И не сум од вашиот свет,но ми се здодеа да те слушам како ме молиш И бараш да ти помогнам,евесум сега пред тебе И ајде кажиги твоите барања,зошто мене времето ми е скапоцено,И не можам да го трошам залудно,но на самиот почеток да те предупредам,се што ќе посакаш ќе ти биде исполнето,но треба да заеш дека цената за тоа ќе биде превисока ,затоа добро размисли пред да посакаш,тука сум по твое барање,нои немој да чекаш премногу,зошто ако не посакаш ништо ќе мораш да платиш со твојата душа,да не ми биде залудно моето доајгање,

Овие зборови го отргнаа од замаеноста во која се наојгаше Илија И го уверија дека ова сепак пред него е стварност,а не сон како што помисли во првиот момент.

-Ако веќе морам нешто да посакам,тогаш барем дај ми ја моќта да можам да им ја гледам судбината на луѓето.

-Премногу бараш Илија,посакај нешто поскромно .

-Го сакам тоа И ништо друго.

-Добро реков дека ќе ти ја исполнам желбата,тоа И ќе го направам,но те предупредив дека цената која ќе ја платиш ќе биде превисока посебно за тебе.

Странецот за миг замолчИ И некаде од внатрешниот џеб извади мал пехар го постави пред илија И му заповеда со строг глас.

-Во пехарот мора да има три капки од твојата крв една солза И третото ќе го ставам јас.

О внатрешноста на џебот Илија го извади малото ноже које го носеше секојдневно со себе,се боцна во средниот прст,а зошто токму во средниот прст не знаеше И самиот И капките потекоа во малиот пехар,солзата која потече беше од радост бидејќИ ќе ја има можноста да гледа во судбините на другите,откако го заврши своето,страницот се наведнаљ седе неколку мали грутки земја ги истури врз крвта И

солзите,И го стави малиот пехар повторно во внатрешноста на палтото,

-Е сега Илија откако ги направивме договорот треба да ти кажам уште една работа која треба да ја знаеш.мошта да им ја претскажуваш иднината на другите ќе ја имаш се додека ти веруваат,кога И само еден нема да ти поверува И ќе продолжи по својот пат кој го замислил а ти немоќно ќе го одварќаш,ете дури тогаш ќе ја изгубиш моќта И ќе ја платиш цената.

Со последниот изговорен збор странецот се изгуби како И што се појави од никаде во ништо,Илија го гледаше И во првиот момент не можеше да се соझे од чудење,но се врати во стварноста И ни на крај памет не му паѓаше дека ја направи најголемата животна грешка.

Со спори чекори се упати кон селото ,И кога вејќе беше на самиот влез,го пресретна една убава млада девојка,со коси до колена И лице које светеше со светлина дотогаш од Илија невидена,топлината која ја зрачеше му даваше некој мир,а ставата како од калап ивадена,ја гледаше И И се восхитуваше.

-Добар ден Илија ,не ме познаваш.но јас сум смрта,дојдов денес во вашето село да го земам твојот сосед на кого му е ред веќе да дојди таму каде што му е местото,неговата работа тука веќе е завршена.

-Ти,ти,ти зарем навистина си смрта,па зарем не си стара грда И изопачена баба.

-За жал не сум туку како што можеш да видиш сум сосем спротивното од тоа што ме опишувате смртниците,можеби сум стара грди И неznam каква за оние кои не ја исполниле својата задача за И која биле дојдени,а за оние кои ги завршиле сум како што гледаш убава,но сега тоа не е важно бидејќи ти од денес ќе можеш да ме видиш И така И така,но не ќе можеш да ме сопред да го земам тоа по што ќе дојдам.

И навистина уште ручекот не го завршил Илија ,од домот на соседот се слушнаа пискотници,знаеше дека умрел,дотрча неговата сопруга И панично му викаше.

-Стани Илија И не седи комшијата Санде го удри дамла,стани И не седи,да му помогнеме.

-му нема помош на санде,бидејќи го прости господ,а таму каде што оди биди сигурна дека ќе биди среќен,

-Не туку трескај глупости туку стани,

Отидоа во домот на соседот но тој навистина лежеше неподвижно на креветот,со задоволен израз на лицето,што на некој начин изразот ја натера женаму да поверува на зборовите на Илија.

Времето изминуваше И Илија секој збор што ќе го кажеше се обистинуваше,стануваше стварност,реки од луѓе доајгаа И си одеа повеќето среќни помалкумина незадоволни бидејќи често поати не беа задоволни од тоа што го слушаа што го очекува во иднината,но сепак сите му веруваа,Илија како одминуваше времето така стануваше се посигурен во себе И се повеќе заборавааше на зборовите од странецот,навистина во изминатите години ја гледаше смртта во двете лица кај многумина,им ја навестувааше И за негова несреќа му веруваа,а животот,животот на Илија се измени од корен,стана богат,почитуван,луѓето го гледаа со страхопоштовање,некои И се плашеа од него но како И да е животот на Илија се измени од корен,со секојх поминат ден стануваше се популарен кај луѓето со својата дарба да им ја претскажува иднината,а тоа што го кажувааше И се обистинуваше,како минеа дните децата негови пораснаа И станаа свои луѓе,формираа свои семејства,кои беа среќни И задоволни,често пати им даваше совети на своите синови И тие знаеа дека се корисни И ги слушаа,но сепак дедо како И секој дедо имаше своја слаба точка а тоа беше неговиот најмал внук Петар,секој слободен миг го користеше со него,секоја желба на Петар за Илија беше заповед,често пати неговите синови му праќаа прекори дека Петар го разгалил до невидени граници но тоа за илија не значеше ама баш ништо,се радуваше на неговото растење И приврзаноста стануваше се поголема И поголема така да често пати имаа обајцата чувство дека И сонот не ги дели бидејќи ја имаа способноста да комуницираат И со мислите,но често пати некои кои го опкружуваа Илија ќе прокоментираа Многу арно не е на арно,но овие зборови за него не значеа ама баш ништо,гледаше Илија секојдневно во наредната утрешна страница на Петар И знаеше дека ништо лошо нема таму,дојде И седумнаесетиот роденден на Петар,илија знаеше дека слабост му се Моторите но не

обичните или малите, туку големите И дивите, кои можеа да се натпреваруваат со ветерот, затоа Илија како поклон му донесе најнов модел на брз мотор, кога го видоа ова неговите синови, силно се спротиставија,

- Сега татко ми се чини дека ги помина сите граници на пристojност, ова што си го купил воопшто не ти требаше, И досега Петар не го гледав дома но сега ми се чини дека воопшто нема да го гледам.

- Ти воопшто немој да се вознемируваш, знам јас дека ќе биде радосен кога ќе го види подарокот, И затоа немој да ме попречуваш во мигов кога сум посебно радосен бидејќи можам да го исполнам сонот на мојот внук.

Зборовите го разгневија синот

- Твојот внук, твојот внук како самот тој да постои а другите како воопшто да не се важни.

- Реков така И не пререкувам, а само да те потсетам дека И другите ми се важни И ако можеш да погледнеш подобро И другите не се запоставени, но сепак не можам да му одолеам на дивината на неговата душа, на некој начин како да се гледам себеси, како да си ја гледам сопствената младост, како повторно да ја живеам онаа моја пргава младост но сега на друго место И во друго време, затоа оставиме И не се мешај.

- добро како сакаш.

На седумнаесетиот Роденден се собра целото семејство на Илија, И се чекаше во дворот да пристигне само славеникот, кога И тој се појави сите погледнаа накај него, влезе, брзо, просто влета, со младо зацрвенете лице, го погледна дедаси И не мораше да го праша туку се упати кон чаршавот со кој беше прекриен моторот, го тргна силно И пред него се појави сонот, лицето му се озрачи со посебна светлина а насмевката се разлеа насекаде, И најголемиот противник ќе паднеше на таа насмевка, прво го погледна Дедаси а потоа се упати со широка прегратка кон него,

-Знаев,знаев дека имам најдобар дедо но досега не сум знаел дека имам златен или како сакаш да те наречам,оваљ го можИ самојот дедо Илија И никој друг,ти благодарам дедо.

И двајцата се прегрнаа цврсто и во тој момент на портата ја виде прекрасната девојка со долги коси како стои И се смее,само за еден миг И сета радост што беше во Илија исчезна,седна на столчето,целиот преbledен И со вкочанет поглед гледаше во капијата на дворот,со мислите сега веќе молеше

-Не не,не можеш тоа да ми го направиш,не смееш,сега кога навистина му е потребен животот не смееш да му го земаш,не те молам барем него поштедиго,.

Додека Илија ја молеше со мислите смрта неговиот внук Петар веќе беше качен на моторот И го стави воо погон,Илија како попарен скокна од место И застана пред него.

-Не петре денес не смееш да возиш,барем денес немој,утре,другиден или кога било друг ден вози но денес немој,оставиго моторот И дојди со нас на маса.

Но самоувереноста на Младото момче не му даваше мира

-Ајде ти се молам дедо па ти ми тго купи да го возам а не да го чувам дома.

-Денес немој немој те молам секогас си ме слушал па така И денес послушајме.

-Ама дедо само еден круг И се враќам.

Старечките раце беа послаби во однос на силата од моторот зборовите беа немоќни против неминовноти,излета како фурија од дворот И со секоја помината секунда се послабо И послабо го слушаше сега за него И сите други злокобниот звук на моторот,клекна на колена И започна хистерично да вика од које викање ги исплашиИ сите присутни.

-Прескапа е цената прескапа е ,ти ме предупреди но јас не те сватив сериозно,

-Татко со кого разговараш, татко дали си при себе.

Го однесоа веќе целосно скршеното тело на Илија во собата И му дадоа седативи со кој барем привремено го смирија, но додека го миреа таткото, општар врисок ја распара неизвесноста, мајката на Петар клекната во тревникот го проколнуваше моторот И свекорот, бидејќи во тој момент стигна И веста за смрта на Петар, камион го пресекол неговиот пат И го усмртил на лице место. црнината сега го обви домот на Илија, знаеше дека е виновник за смрта на својот внук, но сега кога веќе тагата се всели во неговото срце И желбата за сопствената смрт таа бегаше од него И не сакаше да се појави. осаменоста стана негов постојан придружник, се до една вечер кога повторно небото се прекри со темни облаци седеше во дворот осамен И напуштен бидејќи сите го избегнуваа, тогаш повторно од никаде се појави странецот.

-Илија време е да го отплатиш целосно твојот долг, ти ја дадов моќта да погледнеш во судбините на другите, ти ги гледаше. а за тоа тие ти плаќаа. ја осети моќта на парите, но виде како ти се врати, ја гледаше смрта на другите но не разбра дека не можеш да ја спречиш. ти само ја гледаше судбината на другите а не можеше да ја смениш. тоа не го разбра, но никогаш не погледна во својата сопствената судбина, стравот човечки кој е всаден во секој смртник од смрта не ти даде да погледнеш, немораше некаде во небото, туку во себеси, во сопствената душа, доколку погледнеш ќе ја видиш иднината, но ти се плашеше од сопствената а сакаше да ги знаеш другите, затоа вечерва ќе ја платиш целата цена.

Пред него се појави стара И грда жена со непријатно лице И крештав глас, кој го викаше.

-дојди дојди Илија дојди заедно да отидеме во вечноста. да отидеме во проколнатата вечност каде ќе лутаме И скитаме немирни, дојди И не плашисе барем сега во овој миг.

Вкочанет поглед И неприродна гримаса тоа беше изразот на лицето кое го најдоа утрината соседите мртво во неговиот кревет, додека го гледаа некој само тивко прокоментира

-Не му е дадено на човека да чита во книгата на судбините, видовитоста е проклетство а не дарба.

ПРАЗНИ ЧЕКЕРЕЊА

Зачекори ова утро некако посигурно зошто знаеше дека ова утро му носеше една мала искра надеш,надеш која го врати во минатото И му даде барем една мирна ноќ,исполнета со соништа кои го одведоа некаде далеку,далеку во еден свет на неговите скриени желби,така И ова утро стана,бркајќи ја монотонијата која вејќе долго беше во просторијата со неговата омилена песна,И покрај тоа што беше доста стар евергин,за него имаше големо значење тој евергин,токму на тој ја запозна својата една И единствена љубов,љубов за која И замина во сопственото прогонство ,прогонство од кое многумина го гледаа со ужас,а тоа беше царството на самотијата,гледајќи ја како венее покрај него,гледајќи ја како копнеее по животот за кој не можеше да И го донесе во нејзините денови,замина без да си кажат збогум,не сакаше да ги гледа нејзините солзи,туку замина тивко И без поздрав,можеби И така беше подобро,но ова утро стана зосто знаесе дека денес во градот ќе пристигне од прекуокеанот,пристигнуваше со своето ново семејство,стана И тргна кон железничката станиуца,не сакаше да И излезе пред очИ,туку да ја гледа скришум,не сакаше И нелзе спомените да И го расипат овој одмор,нека биде барем таа среќна,мислесе секогас кога ја милуваше во мислите,нека судбината И нејзините солзи И ги земи И ми ги даде мене,имам јас доволно време кога да ги пуштам,побрза.зоќто некаде во далечината го слушна свирешот на локомотивата,побрза И кога вејќе наближа до станицата,веќе беше целиот во паника ,не знаеше од која страна да застане И да ја гледа а таа да не го види,И како добредијде му беше камионот кој застана во непосредна близина,застана позади него вперувајќИ го погледот во багоните кои веќе беа на станицата И запираа,малубројните патници веќе ги пронајдоа своите домаќини И тргаа према својата цел,тогаш додека шеташе со погледот,здивот му застана,

-зарем воопшто не е сменета,И колку години изминаа,сепак ја има истата убавина,сепак ја има онаа слатка насмевка,го има она фантастично тело по кое копнееа многумина,запамтија оваа

слика,запамтија зосто треба усте долго да ти биде храна на душата,зборуваше самиот со себеси,,,,,занесен со мислите И вкочанетиот поглед не ни забележа кога камионот трга И сега се наоѓаше на бришан простор токму наспроти нејзе,И колку да не сакаше да се случИ оваа средба сепак погледите се вкстија,не им требаше зборови,доволни беа тие кратки мигови И се си кажаа,неизвесноста ја прекина мајкаи која ја прекори со својот суров И непријателски глас.

-ајде керко дома те чекаат премногу роднини,немаме време за чекање,тргни И не стој тука на местото,

Кога помина покрај него почувствува некоја големина И сила која И нејзе ја хранеше во изминативе години,ја почувствува свежината ма морето преку мирисот на нејзината коса И во тој момент посака да биде еден мал бран кој секога ќе плови на таа бескрајна големина,одеше сега повторно по улицата И таа не му изгледаше празна И пуста туку широка И убава,повторно ја врати насмевката на неговото лице,ја врати зосто сега знаеше дека барем таа е среќна И весела,посебна веселост И даваа нејзините две деца кој весело потсокнуваа околу нејзе опсипувајќИ ја со разноразну прашања на кој одговараше со особено задоволство,замина скршнуваќИ на другата улица ,замина повторно во својата самотија која сега ќе ја потполни со нови спомени И нема веќе да се плашИ од нејзината празнотија,сега И чекорите не му беа празни,сега беа исполнети со некоја веселост,со некој нова надеш за некој пофторен поглед..

ЗАЛУДНА БОЛКА

Застана И самиот незнаеќи зошто тоа го направи,но веќе се измори од постојаното брзање,сакаше на сите страни , сите работи да ги заврши денес,и кога со мракот ќе си кажеше добравечер гледаше дека воопшто не ги завршил сите работи,а потоа како по некој обичај немаше никој околу него со кого би се скарал,со кој би си разменил остри зборови,остри погледи,сето околу него беше само тишина,мрак,и една голема празнина празнина која постојано го тераше да лута,и често пати ја слушаше празнината како му вели ,оди оди во мракот ,ке го направам за тебе посветол,оди.Но сега застапа зошто кога погледна виде едно големо ништо,виде една празна темнина,каде немаше ништо,го немаше веќе ни ликот кој го бараше подолго време,го немаше а очајнички го бараше,но И самиот беше премногу суров кога го отфрли,го имаше но несакаше повеќе да слуша жалопојки како што кажа, И сега со темнината И празнината се самоказнуваше,луташе но не колнеше или кукаше,само луташе И сакаше што повеќе да се измори ,сакаше барем кај сонот да отиде што побргу,но И таму во последно време само еден сон го мачеше,сон кој честопати му личеше на кошмар,сонот на последната разделба,кога ете така премногу лесно кажа збогум,така И вечерва додека ја изоди патеката,со мислите луташе те овде те онде,се додека не стигна до најодалечениот крај на паркот каде сокриена од погледите на случајните минувачи,осветлена само од блесокот на месечината беше поставена осамената клупа која некогаш И таа се радуваше кога некој ќе имаше со неа,но вечерва само тажно ја погледна не седна на неа туку седна до неа,прегрнувајќи го нејзиниот крај,беше ладен И бесчувствителен,но мислеше дека сепак има трпение барем таа да ги собере неговите мисли но кога ја стави дланката повторно пред него се покажа истото расплакано лице,се покажа да го потсети дека нема така лесно да си оди од неговите сеќавања,не сакаше да ги гледа солзите на неговата сакана а сега мора неговите да И ги подарува на осамената клупа,каква иронија си помисли,на оваа клупа само до нетака одамна имаше страсни воздишки имаше жешки бакнежи,имаше тивки зборови,имаше силни треперења,имаше имаше имаше,одзвонуваше тој збор,а сега што има има само неколку

солзи кој паѓаат на клупава има само ладен ветар кој го зголемува црвенилото на лицето,и кој постојано го тера телото да трепери,но не од возбуда туку од студенилото,но нека си мислише во себе нека трепери И ова е малку а сликата повторно се појави пред него небаре платно филмско се распостели,но можеби самотијата само тој филм го зачува кај себе И само тој сега го дава да се гледа.....

-Те молам Елеонора, солзите зачувај ги за твојата перница,подари ги вечерва кога ќе си отидеш дома,веќе станав заморен гледајки го твоето тажно лице,веќе немам сила секојдневно да ги собирам солзите на моите дланки,сакам нешто повеќе од солзите.

Ова како да беше причина повторно бунтовноста да се разгори во Елеонора која рипна како ранета лавица бранејки ги своите млади.

-што,што што сакаш повеќе од мене,ти го дадов моето тело,ти подарив 3 години љубов,ти дадов три години разбирање за твоите ексцентрични емоционални испади,што сакаш уште од мене,кажи веќе еднаш.

-не драга моја не ми е потребно твоето тело како предмет,не ми е потребна твојата еднострана љубов која ја даваш само кога ти сакаш,потребно ми е твоето срце,потребни ми се твоите мисли потребни ми се твоите погледи,но не изгубени И тупу кои лутаат некаде далеку барајќи еднаш изгубено,туку погледи кои навистина знаат да ја запалат страста погледи кои И самите кажуваат што им е потребно, разбери уште колку пати треба да ти кажувам потребна си ми ти прво како личност а потоа како тело.

-остави ги сега твоите филозовски мисли за некоја друга пригода И кажи што навистина сакаш од мене.

-Ете од твојата заслепеност,не можеш И да видиш што сакам,ја сакам твојата љубов,ете тоа,

-но ти И ја имаш.

-не, се лажеш,,и самата кажа,го имав твоето тело,но никогаш те немав вистински тебе,секогаш позади телесното уживање се криеше себеси,но И кога уживаше беше еднострано не сакаше да возврати,и

екстазата сакаше да биде само твоја потоа отфрлаше немилосрдно разбери,го сакам твоето срце,но искрено И отворено,а не затворено.

-моето срце И мојата душа е само моја И така ќе остане,ако тебе не ти се допаѓа можеш да побараш некоја друга душа И срце.

-секогаш исто нели кога си загрозна се браниш со отфрлањето,но кога ќе ти се најави крајот повторно како адут ги вадиш твоите солзи,плашеќи се од разделба,еве кога веќе ми го покажа патот на избор,ќе ти кажам само едно збогум,можеби нема да побарам друго срце,но нема повеќе И твоето да го посакувам,земисиго И чувајго само за себе,додека за лажни телесни уживања ќе имаш преголем избор.

Од воинствена лавица само за миг се претвори во скршена принцеза која гледа дека го изгубила својот принц И очајнички се бори барем уште еден миг да го има за себе,

-те молам Гордане ислушајме ,не го мислев тоа сериозно,

Усните сакаа уште повеќе да кажат но беа прекинати од еден остар поглед кој во првиот момент навистина ја исплаши И ја стаписа Елеонора,бидејќи никогаш пред тоа не го видела тој поглед.

-Замолчи И ислушајме за последен пат,знам дека за тебе најголема казна е разделбата И осаменоста И затоа очајнички се бориш до последен миг да не дојде до тоа,но навистина сум преморен веќе,Оди И барај но знај дека секогаш во рацете на другите мажи ќе бидиш предмет кој ќе можат да го имаат кога сакаат,каде сакаат И до кога сакаат а кога ќе се задоволат ќе те отфрлат како истрошена роба,но никогаш во нивните очи нема да бидеш личност,никогаш нема да ги интересира твоето срце ,додека кај мене половина од срцето ќе го исполнам со сите наши спомени било да се убави,било да се лошИ останатата,половина душа ќе ја оставам за тебе да ме потсетува на твоето постоење,но те молам никогаш да не се враќаш,ќе живеам со спомените,не се плашам од самотијата,можеби И таа е убава на некој начин. ми остана да ти кажам уште збогум И ништо повеќе.

Избегна скршениот поглед да го испрати према Елеонора туку само стана И го забрза чекорот према излезот на паркот,не сакаше да

слуша повторно бескрањо плачење, не сакаше да гледа реки од солзи за кој како да немаа крај од изворот туку со секоја солза беа посилен И побрзи, чекореше доста брзо борејќи се со бурата која започна во него, ушите ги затвори несакајќи да го слуша одехот на повикот на неговото име.....чекореше чекореше према самотијата, а што го очекуваше не знаеше, но иташе према неа сакајќи да И каже дека ете И тој како И многумина станал нејзин придружник, нејзин другар, чекореше немислејќи на уморот кој веќе ги опфати неговите нозе, чекореше И знаеше дека уште долго ќе чекори така .....чекореше несакајќи барем во овој момент веднаш да ги буди сите спомени за кој му требаше време да ги среди И пореди да ги нареди по некоја важност или неважност, чекореше некажувајќи му на чекорот во кој правец да оди бидејќи знаеше дека темнината И самотијата на сите страни се исти, на сите страни подеднакво се распределени И распослани, чекореше према едно негово непознато, чекоре

ше осамено,

ДУХОТ НА МРТВАТА ЛЈУБОВ

Поривот и денес се закануваше да откорне уште едно парче кои и колку да биде минијатурно сепак беше болно,поривот сакаше постојано да го доближи брегот на бесконечната бездна која голташе лакомо И незаситни сркжаво шуваќи го кај себе се претходно што го зела со секое парче стануваше се побесконечна ,поривот нејзиниот слуга и денес се надвисна на скршеното тело кое стуткано лежеше на креветот и несакаше да ги тргне завесите на прозорот давајќи и така барем на светлината да продри во собата,не ја сакаше веќе,само стуткако чмаеше ,немаше сила ни во грлото да испусти било каков звук ли крик ли сеедно,само погледот закопан во сликата која висише на зидот го одаваше дека се уште е жив,а таму еден насмеан лик ,лик кој го натера да избега од сите нормални луѓе и да замине во една неизвесност,лик кој го потсетуваше на постоењето дека ете и тој како и сите други навистина постоел,сега безнадежноста го направи само еден тенок лист кој можеше и најслабото ветре да го крени во висините и да го однесе ете некаде таму,само широка насмевка што беше распослана на сликата влеваше некаква сила па макар и таа била мала дека ќе воскресне нешто што веќе беше мртво,насмевката на ликот го носеше духот на неговата мртва љубов која замина кога најмалку се надеваше ,замина кога најмногу даваше од себе да ја зацврсти на постаментот кој го градеше макотрпно и деноноќно,но една зла рака помина преку сето тоа и го урна,го урна на толку ситни парчиња, го распарчи на сто ситни парчиња, и највештиот рестарватот не би можел да го соедини,го урна за миг,недаваќи време барем да се отрезни и освести,за миг го снеса сето тоа што ете го сакаше,сето тоа што ете го носеше длабоко во срцето,раката и понатаму беше тука ,но апатијата го направи своето ,сеедно ја гледаше љубовта но изгасна жарот со кој ги палеше утрата,згасна и немаше намера повеќе да го потпалува,само сликата ја зеде и замина бореќи се во почетокот со спомените,се бореше барем тие да не згаснат и останат чисти,чисти како солзата детска,но како одминувахе времето и тие бледееа и стануваа се послаби и послабе дури и на моменти мислеше дека премногу се моќни

та во густотот мрак ги расфрлаше насекаде,само ликот со насмевката не сакаше да го фрли,само ликот со насмевката го чувасе и го воздигнуваше споредувајќи го со едно божество.

НАДЕЖТА Е МРТВА НА БАЛКАНОТ

Вкочанетиот поглед кон празното небо честопати знаеше сите да ги изнервира но Методија тоа воопшто не го нервираше туку напротив ,како да го одмараше,ќе застанеше и со часови стоеше стоеше и само гледаше а што само тој си знаеше,во прво време ќе го прашавме

-Методија знаеш ли воопшто во што гледаш

Прво ќе не погледнеше сите добро сакаќи со неговиот туп поглед дека ете ќе ни даде многу важен и одмерен одговор.

-знам.

-а што тоа знаеш.

-знам што и во што гледам.

-е ајде кога веќе се правиш толку паметен ,а зHEME дека не си толку паметен кажини

-гледам .....И ќе подзастанеше..повторно гледаќине,,гледам во иднината

На ова слатко ќе се изнасмеевме

-е ако стварно гледаш ај кажини што има таму.

-абе шутраци неznam дали ќе ви се допадне иднината но јас сепак ја гледам и ќе ви кажам ,но знам дека како зелени ќе ми се изнасмеете,но сепак кога толку ве интересира ќе ви ја кажам на сите.

А ние бoжеM толку се заинтересиравме за иднината која ја гледа Метотија ќе замолчевме И малку шегобијно ќе ги раширевме очите гледаќи сите во него.

-ајде кажи кажи бре што гледаш во иднината

-не гледам ништо,ништо гледам само една голема празнотија.

-абре ние знаеме дека ти зјапаш во празно и само се фалиш дека гледаш нешто ,туку ај сега кажи искрено во таа празнотија има ли луѓе и како живеат

Знаеше дека муабетите се на мајтап но сепак премногу сериозно ни одговараше ...ама тогаш. проблемот беше што ние бевме несериозни а сега е малку обратно...Методија го нема..но нас не има ..не има во сегашната стварност...или поточно во иднината на Методија..или поточно кажано во празнотијата на Методија....тогаш кога ќе ни кажеше дека не гледа луѓе туку сенки кои лутаат од едно на друго место,сенки кои само безделничат,сенки кои и не ја знаат причината на своето постоење,сенки кои со ништо не оставаат белег на својот живот,сенки во денот,сенки кои со првиот мрак се соединуваат со мракот И не можеш повеќе да ги познаеш дали навистина се сенки или се околу е само мрак.....

ПРВА УТРИНА

Не свонеше сатот будилник а и немаше потреба да свони,не брзаше денот никаде,минуваше уште со првиот сончев зрак,се будеше градот,но ја немаше поранешната врева,бучава и слично ,сега некое мртвило се распослало.

Стана Никола и со своето рутинско будење започна да ја бара Велика небаре таа беше далеку од него со километри почна на цел глас да ја довикува;

-Велике,Велике мори ти глува да не си...

-што туку вревиш небаре некој те коли,што те боди сега од по сабајле,

-па ајде каде си...ја погледна попреку навреден од прекорот

-ај туку не ги превртувај тоа очите не ти дошол часот да ја пушташ душата па ке ме плашиш,море вампир не ми е страв веќе како порано од тој поглед.

-е Велике Велике ако јас пуштам душа ти со кого ке се караш,е ај каѓиме,со кого ке се препираш

-море Никола тебе до умира;ка ти дошло па што си се раздрдорил уште по сабалје.

-не.

-е кога не сменија темата,обле;исе и да те нема до продавница да ми донесеш мир во куќа.

-а ти.

-јас,јас ке го ставам кафето и ти додека се вратиш ке биде готово.

-бреј бреј бреј уште човек поштено не ги отворил очите а таа започнува со своите наредби,

-додека така ломотиш да знаес дека кафето ке претече,ајде оди и не се влечкај.

-добро,добро.

-Никола и гледај да се вратиш побрзо,ако те сретни некој по пат не му држи предавања и не му евоцирај спомени.

Ова беше секојдневна рутина која се повторуваше веќе неколку години,останаа сами двајцата,сами во толкаво здание,здание кое некогаш беше кука на едно нормално четиричлено семејство,но сега останаја само Никола и Велика,останаа бидејќи нивните две деца заминаа во потрага на лебот по белиот свет,Цветан синот секогаш велеше дека светот е мал за него и навистина замина во Австралија, но таму се задржа кратко, од таму замина во Канада,работеше едно две години,но и таму не се скраси на едно место туку од Канада замина во Африка,се јавуваше многу ретко или поточно кажано ради реда,а Антонета малската убавица замина во Франција, замина барајќи си ја среќата на модните писте,ја гледаа на телевизија и само со поглед ја милуваа,неможеа барем солзите да и ги испратат,тие да ја потсетат на копнежот родителски за барем една прегратка.

Пријатниот мирис на кафето се разлеа по дневната соба мешајќи се со спорите но тешки чекори на Никола,ги остави торбите со намирници,кои и не беа богзнај колку богати во кујната .

-еве Велике слушај што велат денески во весников,..сакаше да и каже но таа го прекина.

-абре седни човеку седни одморисе,напијсе неколку голтки,повлечи неколку димови од цигарата а потоа можеш да ми кажеш,не одам никаде.

-а значи ти сакаш да одиш некаде ,сакаш да избегаш и ти од мене.

-ете ти сега беља работа,абре мрднат, не сакам да одам никаде,тука сум исто каде што бев и вчера и нежни,тука до тебе.

-значи сега сум и мрднат.

-не си мрднат, ама ако продолжис да тресиш глупости,богами ќе почнам да размислувам и да те мрднам,така да знаеш.....

-е што ти било судбина,судбина,да не можис на мира да го испиеш првото кафе,да не можис на мира да го прочитас весникот.

-Никола ај пијго кафето и не зборувај.

Замолчаа и обајцата ,не се измориа од овие празни муабети, но барем меѓу нив двајцата флуидот кој струеше се уште не беше избледен ,овие утрински препирки траат од првиот ден од како се зедаа,во почетокот сите мислеа дека се расправаат на пробуваа и да ги мират,но подоцна сватија дека тоа се само секојдневни закачки кои им го развеселуваа и им го исполнуваа денот,знаеа честопати и да го повишат тонот тераќи ја накај сериозна кавга,но по кратко ќе се доближеа ќе се бакнеа и никому ништо,молчешкум ги истураа голтките кафе во грлата,Никола секоја интересна статија ја читаше на глас и за секоја мораше да даде отпосле коментар.

-Велике слушај сега што пишуваат.

-ајде кажи,еве ќе те слушам три минути а потоа добро ќе размислам дали да те слушам понатаму или не.

-Градоначалникот дава изјава дека за еден месец ќе ги закрпел сите дупки во градот,леле леле чоек незнај дали да се смее или да плачи на вакви изјави,абре колку дупки има по градов не ќе може уште со три мандати да ги затвори, тој ваму за еден месец,туку нека не не прави будали и нека кажи дека треба да ја плати школарината на син му во Америка.

-па ти знаеш зошто му требаат пари.

-знам ами како.

-друго ај кажи, ова и не е некоја вест.

-еве добра ,одобрен е кредит од 20 милиони долари и истиот наменски ќе се искористи.

-како тоа наменски.

-со строга контрола од кредитодавателот ќе се рестартираат повеќе фабрики.

-е ова Никола знаеш ли што е.

-што.

-со сув гас да фаќас риби.

-како така.

-па така,али си немаш свои пари да си работиш ,плукнимусе на таква помош. Никола никој ништо не дава без интерес.

-нормално дека не даваат но барем ќе се работи нешто.

-тоа е точно ќе се работи нешто за ништо,ќе дадат 20 милиони а ќе спечалат 100,и кој е на кар ние или тие.

-е,е,е ти големиот економски експерт па веднаш направи калкулација колку и ќе заработат.

-евети проста математика,даваат 20 милиони и тоа пази ,тоа е кредит со неповолни камати кој ќе треба да се врати,ќе се рестартираат погоните ќе работат работниците за бадијала,тој што го дава кредитот,овде не гради фабрики,не купува опрема и машини,туку доаѓа на готово,работниците ги плаќа минимално,еден добар дел,ќе работат непријавени,е сега ќе ги врати парите од кредитот,за тој кредит ќе земи два пати повеќе од сумата како камата,а башка заработката од фабриките што му работеле,е сега Кољо мој дали ќе ја заокружине бројката од 100 милиони.

-абре,горе долу во право си,но работниците барем ќе работат,ќе имаат каква таква плата.

-работниците ќе немаат плата,туку милостиња,знаеш ли ти бре Никола што е плата.

-што.

-Плата е стретството со кое се наградува работникот за вложениот труд и време,а ова што ќе го добиваат е милостиња... и на крај краеви и ова не беше некоја добра вест,ај кажими уште некоа па да станам да си работам

-е па ти што ќе работиш, да не ти растурал некој па да работиш,е еве слушај,уличниот криминал према изјавите е со намалувачко темпо.за разлика од лани годинаво во истиот период се извршени 20 посто помалку кривични дела,

-ама пак затоа Никола криминалот на провали во станови е во пораст,разбојништата цветаат како ружине во дворот,со секоја пупка,разбојништво,да му е страв на човека и дома да седи,не си сигурен никаде,се опаметиа криминалците,подобро да провали два стана и од таму ќе однесе повеќе пари отколку да кради цела година по возила и продавници, ете и оваа вест не ти беше којзнае колку добра ,напротив сите ти се разорчарувачки,нема фајде што јас седам тука и ломотам празни муабети.

Стана Велика и започна со своите секојдневни обврски,а Никола и понатами седеше во фотелјата читајќи ги вестите од дневниот весник

,

Рецензија

Како што минуваат годините и колку повеќе пливаме по матната вода таа се повеќе и повеќе се избиструва. Испливувајќи на површината, погледнувајќи го зракот светлина кој ни го осветлува патот ќе сфатиме дека всушност не постои земен пекол, ниту земен рај. Сето тоа е дело на животот! Одејќи по тој пат ќе се сетиме на деновите поминати во таканаречениот „пекол“ и ќе заклучиме дека всушност таму сме ги проживеале најубавите денови од нашиот живот. Со полна пареа ќе чекориме по патеката наречена судбина и ќе се соочиме со сите препреки поставени пред нас. Секавајќи се на прекрасните спомени врежани во нашите глави, среќни за она што поминало, храбри пред тоа што следи ќе сфатиме дека: Не постои пекол, не постои ниту рај. Сето ова се нарекува ЖИВОТ!

Дали некогаш во животот сте се чувствувале скршено и поразено? Можеби сте помислиле дека сте затворени во затворска ќелија, како животно во зоолошка, позади корозирани решетки, без излез. Дали некои денови сè ви оди наопаку? па ќе помислите дека некој ви фрлил магија и сите лоши работи како магнет на железо се привлекуваат кон вас. Потоа се преоптоварувате со лошите настани кои ви се случиле во текот на денот, измачувајќи го вашиот ум и тело, страдајќи, потонувајќи во депресија и очај. Со тоа самите се отфрлате од реалниот свет не можејќи да се концентрирате на поважните работи во вашиот живот: Но дали еден лош ден треба да го смени вашиот поглед кон животот?

Порано околу мене постоеја трвдини кои ни најсилните емоции не можеа да ги пробијат. Се плашев да се отворам пред луѓето околу мене, се плашев дури и да ги покажам своите квалитети за да не бидат засенети од нечији други. Сè за себе си знаев само јас. Потоа научив дека постојат маски – маски кои луѓето ги употребуваат наизменично во зависност од луѓето наспроти. Си одбрав две, едната која сите ја познаваат, таа секогаш носи насмевка и зрачи со позитива, а другата пак ја знаат они кои допреле подлабоко, кои се потрудиле и погледнале под површината. Овде не зборувам само за мене, туку сите ние, имаме маски кои по потреба ги

користиме и кога на крајот од денот ќе се сретнеме очи во очи со совеста тогаш всушност сме вистинските ние.

Мене животот ми претставува патување... патување чија мапа ја пишувам ден по ден. Постојат луѓе кои што откриле голем дел од таа мапа, но колку повеќе ја разоткриваат таа станува толку поголема!

Во добар дел од таа моја напишана Животна мапа беше и оваа збирка на раскази, кои лично верувам дека и вам ќе ви стане некој нејзин дел ваша Мапа.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски(Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-

36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични

Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Збирката Раскази

Веб Студио Вавилон

Збирка Раскази

Никодин Чернодримски- Од сонот до Јавето

Скопје 2001 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Од сонот до Јавето 2001 година 45 страни

ISBN-10 608-4778-70-4

ISBN-13 978-608-4778-70-7

EAN 9786084778707

